

PŘELOŽILA MAGDALÉNA STÁRKOVÁ

ASISTENTKA ZLODOUCHA

POMOCI!

HANNAH NICOLE MAEHRER

COO
BOO

Asistentka Zloducha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Nicole Maehrer

Asistentka Zloducha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ASISTENTKA ZLODUCHA

HANNAH NICOLE MAEHRER

Přeložila Magdaléna Lüdtke Farnesi

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Lüdtké Farnesi

Assistant to the Villain

Copyright © 2023 by Hannah Nicole Maehrer

All rights reserved.

Translation copyright © Magdaléna Lüdtké Farnesi, 2025

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC

ISBN tištěné verze 978-80-7498-841-7

ISBN e-knihy 978-80-7498-849-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-850-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

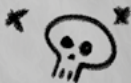
ISBN e-knihy 978-80-7498-844-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Mámě a tátovi za všechny ty hodiny mého dětství,
kdy jste mi vyprávěli příběhy, a roky, které jste strávili
posloucháním těch mých. Chci, abyste věděli, že ty vaše zůstanou
navždy mými nejoblíbenějšími.*

*A lidi, přesně takhle si představuju život osobní asistentky
morálně rozporuplného padoucha z fantasy románů.*

RENNEDAWN

ZAPÁLIT

ÚTOK!

NA OBĚD:
SUŠI Z MOŘSKÉ
PANNY?

PADOUŠSKÝ SEZNAM ÚKOLŮ:

- KRÁST OZNAČENÍ ULIC
- UNÁŠET SLIČNÉ PANNY
- ŠILENSTVÍ
- ZKÁZA

LOVIŠTĚ
JEDNOROŽCŮ

ŘECHOVSKÝ LES

OTRÁVIT
STUDNU VE
VESNÍCI

CHLUPÁČOVA
JESKYŇĚ

Z ODU H

PROLOG

Kdysi dávno...

Když Evie potkala Zloducha, byl to úplně obyčejný den.

Další nevydařený pokus uplatnit se na trhu práce v její vesnici. Další den bez zdroje příjmů, v němž musela nechat nemocného tátu a malou sestru na holičkách. To proto měla hlavu plnou starostí, když zamířila ke stromům rozestaveným jako plot podél kraje Ořečovského lesa a proklouzla rovnou mezi ně.

Kdysi se to tu jen hemžilo lidmi, ale teď to bylo poslední místo, které by si kdokoli se zdravým rozumem v hlavě vybral k procházce. Tím méně pak o samotě. Tedy, pokud se ten odvážlivec zrovna nejmenoval Evangelina Sageová. Té dnes les připadal jako daleko příjemnější plán než se vrátit domů a přiznat celé rodině, že konečně našla místo... a zase se ho vzdala.

Evie si povzdychla a natáhla ruku, aby prsty přejela po drsné kůře několika blízkých stromů, kolem nichž pomalu procházela. Bylo tu skutečně krásně.

Království Rennedawn bylo jednou z těch skromnějších z kouzelných říší a vyhnout se Ořečovskému lesu představovalo dost nesnadný úkol, když zabíral takovou část celé země. Přesto se to zatím rennedawnským celkem dařilo.

Fungovalo to tak od chvíle, kdy se tu téměř před deseti lety objevila zlověstná postava známá jako Zloduch. Mezi lidmi koloval

bezpočet historek o tom, jak Zloduch číhá na okraji lesa na oběti, které unese a mučí. Ačkoli toho Evie o tom děsivém zlořádrovi příliš nevěděla, byla si skoro jistá, že má na práci lepší věci než se krást mezi stromy jako nějaký lesní skříteček. Jenže vlastně nikdy neviděla ani ty – skřítkové totiž většinou žili spíš na sever odsud.

„Zloduch,“ odfrkla si Evie posměšně, když se ponořila hlouběji do lesa a strčila si ruce do hlubokých kapes jednoduchých hnědých šatů. „Možná by nebyl tak vražedný, kdyby si nevybral tak směšnou přezdívkou.“

Pokud ho tak ovšem někdo nepokřtil hned po narození. To by Evie jistě jeho matce za tu neuvěřitelnou předvídavost ještě zatleskala.

Evie zakopla o zbloudilou větev a prudce vytáhla ruce z kapes, aby se zachytila o nejbližší strom. Potom klopýtala dál k mručivě bublajícímu potůčku.

Jak tak šla, probírala si v hlavě svoje děravé vědomosti o tom tajemném muži, které získala povětšinou ze špatně vyvedených portrétů na rozvěšených zatykačích. Na těch vypadal vždycky jako starší muž s šedivým plnovousem s tváří zbrázděnou jizvami utrženými v boji s oběťmi a zuby tak ostrými a křivými, jako by vám jimi měl vyrvat srdce z hrudi, nebo si prostě potřeboval zajít k zubaři.

Zemí se šířilo o největším nepříteli království tolik fám, že Evie nevěděla, čemu věřit. Byla si jistá, že Zloduch před rokem vypálil jednu z rybářských vesnic v západním Rennewannu. Lidé přišli o výtěžek z rybolovu, a tak celou zemi sužoval hlad, než se konečně podařilo vesnici znovu postavit. Kolovaly i jiné děsivé historky. Na seznamu Zloduchových podlých činů se obyčejně nacházely také drobné krádeže, vloupání do šlechtických sídel, jejichž obyvatele padouch nejdříve poděsil, a potom zmizel i s jejich vzácným majetkem.

Evie se pomalu blížila k potoku – byl širší, než čekala – a žasla nad krásou slunečních paprsků pronikajících mezerami mezi

stromy, které halily květy na okraji lesa do nadpozemsky něžné záře. Na chvílku skoro zapoměla na své trápení – tak dechberoucí pohled se před ní prostíral. Jenže pak se jí všechno jako velká vlna znovu vrátilo na mysl.

Její otec ještě netušil, že minulý měsíc přišla o místo v kovárně. Byla si tak jistá, že najde něco jiného dřív, než si její rodina všimne, že jejich večere je teď skromnější, nebo že mají v chalupě o něco větší zimu, protože není čím topit. Dnes mu to ale bude muset říct, protože jim už zbýval jen poslední, chudíček zbytek zásob.

S těžkým povzdychem si klekla na břeh potoka a zabořila kolena do měkkého mechu. Ruce přidržela v jasně modré vodě a ošplouchla si tou studenou tekutinou tvář i krk v naději, že tak uklidní svoje nervozitou splašené srdce.

Tentokrát byla opravdu v pěkné kaši. A žádný mytický Zloduch za to nemohl.

Ne. Tohle si spískala sama.

Nejhorší na tom bylo to, že jí jedno dobré místo málem spadlo do klína. Dnes ráno na trhu práce jí někdo nabídl službu u šlechtické rodiny na zámku nedaleko od její vesnice. Ta vzdálenost sice nebyla ideální, ale Evie byla připravena tu práci s radostí přijmout... Ovšem až do chvíle, kdy se otočila a vedle sebe uviděla jinou ženu s takovou nadějí v rozesmátých očích, že se Evie stáhlo srdce v hrudi. O to víc, že za zády té paní postávaly ještě tři docela malé děti.

Evie jí podala svoji pracovní smlouvu a pak už jen sledovala, jak se mladé mamince rozjasňuje tvář. Popadla Evie a vlepila jí na obě tváře vděčnou pusu.

Udělal jsem správnou věc. Tak proč mě to teď tíží na hrudi tolik, jako by mi ji něco chtělo rozdrtit? S povzdychem si znovu ošplouchla tvář červenou vodou a v duchu si začala dělat seznam příštích pracovních trhů. Možná by se mohla rozjet do jedné z okolních vesnic...

Počkat. *Červená voda?*

Se zatajeným dechem couvala pozpátku mezi květiny. Cítila, jak třeští oči hrůzou, když se dřív jasně modrá voda zakalila karminově rudou.

Krev!

Zavřela oči a pokoušela se uklidnit svůj dech. Jakmile napočítala do desíti, vyskočila na nohy a málem zakopla o lem svých dlouhých šatů, jak se pomalu, krůček po krůčku, znovu přibližovala k potoku. Bylo jasné, že ta krev teče odněkud shora.

Vykrčila tím směrem. Jednu vysokou koženou botu kladla opatrně před druhou, absolutně nepřipravená na to, co by tam nahoře mohla potkat.

Čím dál se dostala, tím víc jí potůček připomínal spíš krvavou řeku, jak matná červeň pohlcovala průhlednou modrou. Do potoka asi spadlo nějaké zraněné zvíře – a rozhodně velké, pokud měla Evie podle toho množství krve hádat. Určitě ale nic, co by si žádalo, aby po tom Evie osobně pátrala.

A přece se teď protloukala lesem, v němž se s každou minutou šerilo, jak slunce klouzalo mezi stromy za obzor, a následovala řeku plnou krve.

Zavrtěla hlavou. Cítila, jak pod botou drtí rostliny, když se se sklouznutím zastavila. Chtěla se obrátit. Vlastně už se napůl otočila, když si všimla příkrčeného zvířete s černou srstí částečně schovaného ve vysoké trávě kolem potoka a za obrovským stromem.

Ať už to bylo, co chtělo, rozhodně to ještě žilo, protože se Evie z těch míst, kde se skrývalo, nesly k uším tlumené steny a bolestné nařikání. Evie se sklonila a vykasala si sukni, aby dosáhla na nožík, který nosila pro případ nouze v pouzdře připnutém na kotníku.

Chtěla tomu tvorovi zkrátit trápení. Prokázat mu takovou špetku laskavosti ji jistě neobtěžovalo. Jenže čím blíž se k němu kradla, tím méně ten tvor připomínal zvíře. Vypadal totiž skoro jako...

Najednou z černého kožichu vystřelila lidská ruka. Ta srst totiž vůbec nebyla srst, ale tmavý kabát. Cizí dlaň ji popadla za zápěstí a strhla k sobě.

„Au!“ Dopadla tvrdě na zem a její rameno přistálo na lesním podloží. Ruka ji teď objala kolem pasu a přitáhla až k tělu. Evie ležela na boku, záda přitisknutá k něčemu pevnému a teplému za ní. Teprve teď se v ní probudil zdravý rozum a ona se v tom sevření začala kroutit a kopat.

Paže ovinutá kolem jejího pasu se sevřela pevněji a něčí ruka jí zacpala ústa. Do uší jí zašeptal hlas tak hluboký, že se jí z toho zvuku rozechvělo celé tělo. „Tiše, vy uličnice, nebo nás oba zabijete.“

Teprve teď si Evie všimla další zlověstné postavy přímo naproti – a hned poté zjistila, že jich tam je dokonce víc. Muži ve stříbrném s obrovskými zbraněmi. Některé z nich dokonce plály. *Královy Chrabré gardy!*

Bránila se ruce, která jí stále zakrývala rty, ale ten muž ji tiskl pevně k sobě, a dokonce jí ovinul těžkou nohu kolem kotníků, aby se už nemohla ani pohnout.

„Pu-hu-usťte mě!“ Při pádu upustila nůž, a tak po něm teď volnou rukou šátrala v trávě.

„Uklidněte se,“ poručil jí znovu ten chlap.

Jasně. Určitě bude úplně klidná, když ji tu svírá cizí mužský, po němž tu pravděpodobně jdou královi vojáci. Jenže ona si o takové potíže přímo říkala, ne? Sama šla podél potoka plného opravdové krve – co asi čekala?

„Já jsehm thak blhbá,“ povzdychla si Evie se zacpanými ústy.

Najednou se jí ruka odtáhla od pusy a do ucha jí znovu zašeptal ten hlas. „Co to tu mumláte?“

„Jen, že se mi takové věci stávají pořád,“ zašeptala.

„Že vás cizí chlapi stahují k sobě na zem?“ zeptal se neznámý podezíravě zvědavým tónem.

„No, přesně *tuhle* situaci jsem nemyslela, ale kdybych někomu vyprávěla, jak jsem se sem dostala, všichni by si řekli, že je to

klasika,“ vrazila mu loket do žeber, až její věznitel zaklel a zabručel. „Jejda, pardon. Bolelo to?“ Udělala to znovu, aby konečně pochopil.

„Dost,“ sykl ten muž, než opálenou rukou ukázal na vojáky prohledávající les na druhé straně potoka. „Těmhle chlapům je srdečně jedno, že jste nevinná holka, která se jen připletla do náručí démona. Bez mrknutí oka vás zabijou, a ještě se tomu budou chechtat.“

„Démona?“ zajíkla se Evie tiše a hned se pokusila malinko pootočit, aby si prohlédla člověka, který si o sobě tolik myslí, jenže jeho paže ji znovu sevřely jako do kleští a přidržely ji na místě.

„Vy přece víte, kdo jsem, ne?“ zeptal se bez zrnka arogance v hlase. A přesto se z té samozřejmosti, s níž předpokládal, že ho jeho reputace předchází, Evie protočil žaludek.

Už na svůj účet za život slyšela požehnaně přezíravých komentářů a všechny k jejímu zděšení začínaly na V: větroploch, vykulená, věčně mimo... a teď si konečně mohla na seznam přidat i poslední V.

V háji.

Věděla to. Sice netušila, že to ví, ale nějak na to sama přišla.

Zloduch, Král temnoty, Přízrak ze snů... A jeho paže kolem jejího pasu. A co hůř – nebála se ho zdaleka tolik, jak by asi měla. Ve skutečnosti pocítila místo strachu spíš...

Panebože. Opravdu se smála?

A skutečně. Nemohla si pomoci, ale kdyby ještě trošku zesílila hlas, příběhli by sem za vteřinku vojáci. Asi to ucítil i Zloduch, protože Evie stačilo zamrkat a on jí znovu zakryl ústa dlaní.

„Opatrně se odplížíme tamhle za ten strom,“ povytáhl Evie trochu nahoru, aby viděla, o jaký dub mu běží. „A pak vezmem nohy na ramena.“

„My?“ zeptala se, když ji najednou otočil a postrčil směrem ke zmíněnému stromu. Už nebyl prostor se hádat, a tak se přesně podle Zloduchových instrukcí sklonila a plazila až do bezpečí za

tlustý kmen dubu. Těžce dýchala. Najednou sebou trhla, když si všimla, jak jí po zadní straně paže stéká stružka krve. Otočila se na Zloducha.

Jenže byl pryč.

„Kde u všech čertů...“

„Tady.“

Ohromeně se otočila za hlasem. „Jak jste se tam do...“ Slova jí ale uvízla v hrdle, když ho uviděla.

Na její obranu je ovšem třeba říct, že si měla dost co prohlížet.

Nejdřív ji napadlo, že všechny ty obrázky na zatykačích jsou úplně mimo. Tohle nebyl žádný zjizvený starší pobuda s šedivými vousy. V hustých tmavých vlasech se mu navíc neleskla ani nitka stříbra. Nad dvoudenním strništěm na jako břitva ostré čelisti se mu klenuly vysoké lícní kosti. Evie si spočítala, že ten člověk může být maximálně o šest, sedm let starší než ona. Pokud by měla hádat, řekla by mu nanejvýš... osmadvacet, devětadvacet? To ale nemohla být pravda. Pro všechny superzloduchy by mělo platit pravidlo, že budou mít na hřbetě minimálně pět křížků, nebo dokonce šest, pokud se snažili.

Ale takhle mladí padouši? A navíc tak katastrofálně pohlední?

Jenže přesně takový tenhle týpek byl: krásný. Kůži měl opálenou a hladkou, jako by volné chvíle mezi šířením děsu a neštěstí trávil povalováním v trávě a kultivovaným usrkáváním čaje z porcelánového šálku za četby veršů a s delikátně zvednutým malíčkem.

Při té myšlence se Evie hystericky rozvihňala. Zloduch povytáhl dokonale husté obočí rámuující jedny z nejtemnějších očí, které Evie kdy viděla. Skoro se zdálo, že si zatím ani plně neuvědomovala, že před ní stojí jen další lidská bytost z masa a kostí, protože se na něj dívala, jako by jeho pouhá existence byla záhadou.

„Vážně byste takhle neměl vypadat,“ řekla a samotnou ji překvapilo, že se jí jeho zmatený výraz zdál téměř roztomilý.

Vždyť je to vrah! bouřilo se její vědomí, jenže zbytku její bytosti, a to hlavně té části, která nebyla propojená s jejím nepřítelštěm moudrým mozkem, se líbil natolik, že jí na tom nesešlo.

Opatrně vykročila k němu a snažila se někde z hloubi duše vykutat strach. Věděla přece, že tam je a každou chvíli ji ochromí, než se otočí na patě a vyrazí od něj pryč. Jenže měla Zloducha skoro na dosah a ještě pořád se neměla k tomu, udělat čelem vzad.

Hmmm. Strach necítila, spíš mírné obavy – jasné znamení, že ještě úplně nepřišla o rozum. Ovšem jen do té doby, než ty obavy zakalily trapně myšlenky na to, jak by asi voněl, kdyby se k němu naklonila a přičichla.

„Copak? Nelíbí se vám moje tvář? Nebo snad to, že krvácím ze třech různých ran, za což můžu poděkovat mužům z vaší vesnice?“ šeptal tiše, takže navenek působil úplně klidně, ale Evie si dobře všimla potlačeného hněvu v jeho temných očích.

Myslel si snad, že ho soudí?

„No... jo, na tu krev není zrovna hezký pohled, ale já jsem spíš narážela na to, že máte tělo jako vytesané z mramoru, zatímco já jsem vždycky žila v domnění, že bytostně zlí lidé by měli vypadat spíš groteskně.“

Zlost se mu vytratila z pohledu, jako by tam snad nikdy ani nebyla. Jeho jedinou odpovědí bylo zmatené zamrknání.

„Nemůžete vraždit lidi a být tak pohledný. Je to hrozně matoucí.“ Evie si odmotala z krku šál, který dostala k posledním narozeninám od mladší sestry Lyssy, přišla k Zloduchovi blíž a přidržela ten kus látky ve vzduchu jako bílý prapor. „Na tu krev, Vaše Podlosti.“

Zloduch popadl šál do sevřené pěsti, obtočil si ho kolem těla a utáhl ho, aby zastavil krvácení. „Takže vy si myslíte, že jsem *fešák*?“

Podivné. Evie něco říkalo, že by byl skutečně radši, kdyby ho označila za groteskního – tak znechuceně se na ni zašklebil.

„Tady nejde o nějaký můj úsudek, ale o objektivní pravdu. Jen se podívejte, jak symetrické máte lícní kosti,“ popošla ještě blíž a položila mu dlaně z obou stran na obličej.

Vykulil oči a ona taky, když si uvědomila, co to tu provádí.

„Saháte mi na obličej,“ prohodil suše.

„... Ano.“

„A máte z toho rozhodnutí radost?“ povytáhl znovu obočí.

Není ten chlap náhodou vrahoun z povolání? Možná mě teď zabije, když ho o to pěkně poprosím.

„Jen jsem vám chtěla dokázat, že mám pravdu,“ pokrčila rameny a nechala ruce klesnout zpět k bokům.

Zloduch se špetkou údivu v očích zavrtěl hlavou: „Vy jste vážně ztělesnění chaosu.“

„Nevadilo by vám mi to napsat do doporučujícího dopisu na nové pracovní místo? Do týdne bych určitě sehnala zaměstnání, což zrovna teď zoufale potřebuju.“ Než stihl odpovědět, něco tiše zašustilo v keřích vedle nich, takže se Evie zježily chloupky na šíji.

Pootočila se tím směrem a opatrně udělala další krok ke Zloduchovi, který ji bleskově popadl za ramena a přitáhl k sobě. „Co to...“

Ten šíp uslyšela dřív, než ho ucítila.

Do kůže na zádech se jí zakousla bolest, jak hrot křísl o její rameno a poslal ji rovnou na Zloduchovu pevnou hrud. „To bolelo,“ vydechla tak samozřejmě, jako by si zadřela třísku.

Vojáci je očividně odhalili, ale ze Zloduchova hlasu nezazněl ani tón strachu, když řekl: „Ten šíp vás jen škrábl. Víím, že to bolí, ale teď musíme utíkat,“ otočil ji rychle a zároveň něžně, než se rozběhli opačným směrem. Poraněný padouch ještě trochu kulhal.

„Dejte mi ruku kolem ramen,“ zašklebil se, zatímco míjeli pár stromů. Evie se držela krok za ním.

„Proč?“ odfrkla, když si ji přitáhl blíž. „Běžte stejně pomalu jako já.“

Tváří mu problesklo pobavení jako hořící hvězda, která napolemy jasně a nádherně zasvítí, než se snese za horizont. „Schválně se brzdím, abyste mi stačila.“

Teď to Evie došlo. Zatímco ještě před nedávnem byla v kaši jen proto, že si jako nezaměstnaná řeznická dcera hledala místo, teď dokonce pomáhala nejhoršímu nepříteli tohoto království. A to všechno zvládla v děsivě krátkém čase.

Bože, možná byla opravdu ztělesněním chaosu. Za jak dlouho se tohle vlastně seběhlo? Za půl hodinky? A právě to ji dovedlo k velmi choulostivé otázce. K takové, kterou by Evie snad Zloduchovi ani neměla pokládat, jenže z ní vyletěla dřív, než ji stačila zadržet za sevřenými rty. „Proč se mnou vlastně držíte krok? Klidně byste mě mohl odkopnout někam do škarpy a získat tak čas, kdy se vojáci budou věnovat mně, k vlastnímu dobru a utéct.“

Jasně, Evangelino. Jen mu dej důvod tě tu nechat a klidně si pak vysvětluj vojákům, proč jsi vlastně spolu se Zloduchem utíkala pryč. Podepiš si rozsudek smrti. Bravo!

Na vteřinku se jí zařival do očí, a aniž by od ní odtrhl pohled, hladce se vyhnul okolo svištícímu šípů. V Evie zahořela závist. Ona by se nevyhnula ani uschlému stromu, a to dokonce i kdyby se na něj celou dobu dívala.

„To jsou ale nemilosrdné úvahy, slečno...?“ Evie potěšilo, když zachytila za jeho slovy podtón únavy. Asi přece jen nebyl trénovaný běžec. Nebyl dokonalý ani neporazitelný.

A teď se jí ptal na jméno. „Evangelina Sageová... nebo prostě Evie.“ Dobrá, jeho hlas možná zněl trochu utahaně, jenže ten její spíš tak, jako by ho někdo prohnal struhadlem na sýr. Na běhání ji nikdy neužilo a *rychlý* úprk považovala za svého největšího nepřítele.

„Hmpfff,“ odpověděl jen, čímž ji zdaleka neuklidnil, protože se zatím nevyjádřil, jestli hodlá poslechnout její odporně dobrou radu a nechat ji daleko za sebou v lese.

Bylo docela možné, že by ji vesničané mezi vojáky poznali, ale šance, že by ji ti nechali žít, když je teď držel krvežíznivý amok, byly mizivé. Zvlášť pokud si uvědomila, že teď utíká po boku toho, po kterém ti chlapi jdou a který ji teď asi pohodí vlkům napospas.

Jistě, spíkl se proti ní samotný vesmír, takže ani nemusela čekat, až se k tomu činu odhodlá Zloduch sám. Zbloudilá větvička pod ostružiním trčela ven akorát dost na to, aby se o ni Evie zachytila špičkou boty. Potom už se jen nešikovně poroučela k zemi.

Mužské hlasy už se ozývaly téměř za jejich zády. Byli ztraceni.

Nebo spíš jen Evie. Zloduch si pravděpodobně jen přivlastní její vlněnou šálu a s ledovým klidem padoucha odjede do zapadajícího slunce. Ze země se dívala na jeho temeno a obdivovala, jak plavně a zároveň úsporně se pohybuje. Jako by se jeho vůli měl poddat celý svět.

Pozorovala, jak se jeho absurdně dokonalá hlava otáčí k prázdnému místu po jeho boku, a potom dozadu, kde se bezmocně plácala na zemi. Štípala ji záda a rameno tupě bolelo. Kromě toho se jí na těle začala dělat další pořádná modřina, když se teď už podruhé natáhla jak široká, tak dlouhá.

Hlasy se stále blížily a zněly dost našťavaně. Evie se pokusila vyškrábat zpět na nohy v naději, že se jí ještě podaří najít nějakou skrýš. Jenže pak se před ní vynořila známá ruka a ona ji popadla, ačkoli její rozhodovací schopnosti teď kalil strach.

„Vy padáte docela často, co?“ poznamenal Zloduch, zatímco si ji měřil od hlavy až k patě, jako by si chtěl v myšlenkách zaznamenat všechny detaily nového vědeckého objevu. „Tak pohyb, Sageová.“

Ignorovala, jak formálně ji oslovil příjmením, a vyštěkla: „Poprvé jsem spadla jen proto, že jste mě k sobě strhl!“ Přijala nabídnutou ruku a společně dál prchali před svými pronásledovateli, co jim nohy stačily.

„Ale šlo to hrozně snadno. Sotva jsem vás jednou potáhl za ruku.“

„Snad mě nechcete obviňovat z toho, že nejsem dost robustní na to, abych zůstala stát, když mi nějaký chlap trhne zápěstím?“

Její otázka si v jeho očích asi nezasloužila odpověď, protože ji jen sevřel pevněji a pelášili dál jako párek banditů. Nakonec nekonečný les potemněl. Ne snad proto, že se rychle stmívalo – to jen stromy tady v hloubi lesa byly jiné. Dlouhé křivolaké kmeny a větve nesly pokroucené listí jasně zelené mechové barvy a těžký vzduch naplňoval vrískot podivného ptactva. Evie přešel mráz po zádech.

„Kam to běžíme?“ zeptala se váhavě. Zbytky světla, které ještě zůstaly na obloze, se během vteřin někam vytratily a oba pronásledované zahalila tma jako nevíтанý černý plášť. Aspoň ona se z něj příliš neradovala. Zato Zloduch se jen rozhlédl temnotou a Evie poprvé od chvíle, kdy se potkali, zahlédla v jeho očích skutečně podlou jiskru.

On sem patřil. To noci a do tmy. Tohle byl jeho svět.

A Evie... se ještě pořád nebála.

Bylo to tak neuvěřitelně zvláštní...

„Do bezpečí mého domu a místa, odkud řídím svůj podnik.“

Evie se pokusila mu vytrhnout a otočit se opačným směrem. „Bezpečí v místě, které veřejnost překřtila na Hrad hrůzy? Děkuji, nechci. Radši to risknu s těmi zvířaty z vesnice.“

Jenže jeho paže ji pořád držela jako ocelový hák, takže se Evie nemohla pohnout ani o píd. Jako by je někdo svařil dohromady. „Kdybych si přál vaši smrt, prostě bych vás nechal v lese.“

Povytáhla obočí. Teď už značně zvolnili tempo. Šum hlasů za jejich zády se téměř vytratil.

Setřásl je. Zatím. Byli v bezpečí, což v Evie začalo vzbuzovat nepatřičnou zvědavost. „Proč vás vlastně honili?“ zeptala se a naklonila hlavu k němu a torbě, kterou si tiskl k boku. „Ukradl jste něco? Zbraně? Peníze? Něčího prvorozeného?“

Zloduch se na chvílku zastavil a Evie vyjekla, když se torba na jeho těle pohnula. Než stihla protestovat, sáhl Zloduch dovnitř a vytáhl přerostlou žábu tak zelenou, že se ta barva skoro prolnula s jejíma zlatě orámovanýma očima. Poklidně seděla na Zloduchově dlani, zírala na Evie a Evie zase na ni.

„Ta žába má vážně... korunu?“ zeptala se Evie poté, co se na ni několik okamžiků jen tiše dívala.

Zloduch její otázku ignoroval a jen žábu zvedl o něco výš. „Nepopírám, že zlodějina je jedna z mých lepších stránek. V tomto případě se ale ti vojáci pokoušeli okrást mě.“

Evie si všechno pomalu spojovala v hlavě, ale vyšel jí z toho závěr tak podivný, že mu ani ona sama nerozuměla. „Chtěli vám ukrást... žábu... s korunou?“

Zloduch se otočil a znovu vykročil. Evie tiše cupitala za ním. „Tohle vůbec není jen tak obyčejná žába,“ vysvětloval. „Rozumí totiž lidem a umí s nimi komunikovat stejně dobře, jako by byla jednou z nich.“ Zvíře s gustem kuňklo, jako by se chtělo pochlubit svými vytríbenými komunikačními schopnostmi, ale Zloduch si ho nevšímal. „A starám se o ni já,“ Z varovného tónu jeho slov, Evie naskočila husí kůže. „Za kouzelné živočichy dostanete na aukci pěknou sumu, a tak se muži z vaší vesnice asi rozhodli, že bude rozumné zjistit, co je bude stát, když mi žábu na mojí pravidelné každodenní procházce ukradnou.“

Evie se poděšeně zajíkla. „A tu korunu má, protože...?“

Zloduch se zastavil a zvedl ruku se zvířetem Evie před obličej, jako by důvod té ozdoby byl nad slunce jasný. „Jmenuje se *Kingsley*.“

Evie na něj chvílku zmateně mžourala. „Děláte si legraci?“

„Vypadám tak?“

V tom měl pravdu. Evie skoro doufala, že se o žádné vtípky ani nepokoušel – taky by ji to hrůzou mohlo porazit.

Zvedl otevřenou torbu a opatrně do ní žabáka Kingsleyho zase uložil. Potom se otočil k Evie: „Ještě kousek a budeme v hradu.“

Evie šla za ním, ale tentokrát rozhodně ne tiše. „Jak si mám být jistá, že mě nedržíte naživu jen proto, abyste mě později mohl zabít nějakým o dost zábavnějším způsobem?“

„Tak si říkám, co je na vraždění tak zábavného?“ nadhodil s neproniknutelným výrazem, ale bylo na něm znát, že ho Evie znovu překvapila.

„No, to právě nevím! Ale člověk přece musí mít nějaké potěšení z něčeho, čemu se tak často věnuje,“ natáhla ruku, aby se zachytila jeho ramene, když přelézala padlý kmen.

Pod její dlaní zatnul svaly, což se Evie vlastně docela líbilo, jen tvář měl stále neproniknutelnou. „Máte pravdu. Pár zábavných způsobů, jak někoho oddělat, skutečně existuje,“ odtáhl se od ní, jakmile bezpečně překročila kmen, a ona nechala svoji ruku zase klesnout. „Ale ve vašem případě je ani nebudu potřebovat, protože vy se dokážete vyřídit sama už jen tím, že máte obě nohy levé.“

„Tak naposled: tak nešikovná zase nejsem. Upadla jsem všeho všudy jednou. A i poprvé to byla spíš vaše vina,“ kráčela před ním s rukama bojovně založenýma na prsou. „Mám svoje chyby, Vaše Podlosti, ale určitě mezi ně nepatří sklon k...“

Plác!

Evie ostře ucukla. *Auvajs!*

Zamžourala do nočního vzduchu, úplně zmatená z toho, co se právě stalo.

Někde za jejími zády se ozval povzdech. Potom Zloduch obešel její drobnou postavu, aby neznámého útočníka zastavil. Jakmile se ale prsty dotkl prostoru před sebou, bariéra kolem nich se v záblesku modrého světla rozpustila, rohy okolní scenérie se rozplynuly a odhalily bytelné hradby a bránu z černé oceli. Za ní se tyčily vysoké kamenné věže.

Takže jeho hrad chránilo kouzlo! To ono ji pláclo po hlavě.

Brána se rozletěla a Zloduch Evie gestem pobídl, aby šla před ním. Ona, jako by se už předem smířila s tím, že se vrhá po hlavě

do příkopu plného hladových mořských draků, poslechla. Co teď taky jiného mohla dělat? Když se uvolila mu pomoci a nechat si na oplátku pomoci od něj, vyčerpala všechny ostatní možnosti, a tak to teď klidně může dovést do hořkého, krvavého konce.

Hrad hrůzy byl příliš velký na to, aby se dal považovat jen za nějaké drobné šlechtické sídlo. Klidně by se do něj totiž vešla celá vesnice a ještě dvě další zhruba stejné velikosti, a to docela pohodlně. Tu a tam to tu vypadalo trochu sešle a někde se něco pomalu rozpadalo, ale dohromady ten nepořádek dodával hradu zvláštní šarm. Kameny, které tvořily základ budovy, byly tlumeně šedivé a hnědé a mech s popínavkami obrůstal praskliny a mezery mezi nimi. Právě takový nesoulad a zmatek z budovy dělal lákavé a tajemné místo.

Možná i malinko útulné a konejšivé.

Obešli naprasklé kašny pokryté další vrstvou mechu, zatímco Eviin pohled klouzal po hradní zahradě. Byla překvapivě dobře udržovaná. Vlastně by Evie přísahala, že tu zahlédla i záhonek narcisů, a potlačila zahihňání.

Velikost toho prostoru byla ale skutečně dost děsivá, protože Evie měla pocit, že se s každým jejím krokem ještě rozpíná a roste stejně jako šance, že se mladá návštěvnice vrhá přímo do neodvratné zkázy.

Zkrátka a dobře: bylo to tu obrovské. Jak velkolepé místo na vypuštění duše!

S těžkým polknutím se Evie zadívala na tmavé dřevo velkých dveří a potom na Zloducha obrátila pohled v němé otázce.

„Stačí do nich lehce zatlačit a otevřou se samy,“ prozradil jí. Evie mátló, jako suše zní všechno, co jí řekl. Jako by měl buď utajený smysl pro humor, nebo skutečně věřil, že jsou všichni na světě absolutně neschopní.

„Já vím, jak fungují dveře,“ vydechla popuzeně.

Zloduch přimhouřil oči, jako by jí tak úplně nevěřil. „Tak proč už nejsou otevřené?“

Aha. Takže si opravdu myslíte, že všichni kolem jsou úplní noumové, Vaše Podlosti.

„Já to udělám, pane!“ ozval se z okna nad nimi drsný hlas. Evie vyjekla překvapením a klopýtavě uskočila zpět do Zloduchova náručí.

„Tak honem, Marvine. Zdá se, že tady slečnu Sageovou postihl nějaký záchvat.“

„Jak dlouho tam ten chlap už čeká?“ odtáhla se od vypracované hrudi a skoro ji vyděsilo, když její nos zachytil, jak svěže Zloduch voní. Neměl by z něj táhnout spíš puch smrti místo lehkých náznaků skořice, whisky a hřebíčku?

„Je to jeden z mých strážných, takže tam nahoře stojí pořád.“ A s tím se těžké dveře se zlověstným zaskřipáním pohnuly, jako by to někdo dokonale načasoval.

Evie ho následovala do spoře osvětlené vstupní síně. „Tak jo, už mě máte v doupěti, Podlosti. Proč jste mě sem přivedl?“

Zloduch protočil černé oči a pomalu zamířil přes obrovskou místnost k několika velkým kamenným schodištím u protější stěny. Kdo ví, kam vedou? Otočil se přes rameno a houkl: „Pokud pro mě budete pracovat, Sageová, nemůžete mi pořád takhle říkat.“

Měl neskutečně dlouhý krok, a tak Evie musela popohnat vlastní nohy, aby ho doběhla, když začali stoupat po schodech nahoru. „Pracovat pro vás?“ Ten nápad byl až příliš směšný. „To přece nemůžu. Jste... zlý a prohnilý.“

Zarazil se na odpočívadle druhého patra, opřený o vitrážové okno. „To jsem,“ odušil, aniž by se pokusil cokoli popřít. Nato vyrazil k Evie, až se nad ní tyčil jako hrozivá věž. Věděla, že se ji snaží zastrašit. „Říkala jste přece, že sháníte zaměstnání.“

Opravdu? No ano, jistě. To ale byla dost otřesená a mluvila z cesty. Evie už si dávno zvykla, že většina lidí při takových úvahách vypíná a rozhodně je nebere jako žádost o místo. „To je pravda,“ přiznala unaveně, „ale proč byste mi zrovna vy měl

nabízet práci? Co jsem vám dnes předvedla, že si myslíte, že mám kvalifikaci na cokoli, co děláte?“

„Máte rozum ostrý jako břitva, čehož si cením, a pomohla jste mi i přesto, že jste slyšela o mojí reputaci,“ podíval se významně na její kreví nasáklý šál, který měl ještě pořád uvázaný kolem pasu.

„Jste zraněný!“ ucukla Evie a nevěřicně se na něj podívala. „Úplně jsem na to zapoměla. Bolí to moc?“

Zašklebil se, ale šál si nesundal. „Já se hojím rychle. Ale co vaše zranění?“

Modřina na boku bude asi pěkně ošklivá a fialová, a pokud šlo o ten škrábanec po šípu, který jí sedřel trochu kůže na zádech, tak ten sice trochu štípal, ale to nejhorší už pominulo.

„Ty přežiju,“ pokrčila rameny a ani se neobtěžovala zmínit ještě další bodnou ránu po noži, který jí do ramene vrazil její bývalý zaměstnavatel.

Protože *ta* pořád bolela jako čert.

Zloduch kývl a nabídl jí ruku k dohodě. „Tak co říkáte, Sageová?“

Evie se zarazila, protože věděla, že přiznání, které měla na jazyku, by ji mohlo stát krk, ale taky se nemohla přinutit lhát. „Nabízeli byste mi to místo, ať už bych měla dělat cokoli, i kdybyste věděli, že můj otec kdysi sloužil jako rytíř v královských službách?“

Jeho tvář zůstala neproniknutelná. Vlastně se tvářil spíš znuděně. „A pracuje pro krále ještě?“

„Ale ne, to ne! To bylo ještě dřív, než jsem se narodila. Jen díky tomu si mohl našetřit na řeznictví. Jakmile si vzal mámu, pověsil rytířské ostruhy na hřebík, a tak jeho věrnost patří jen a jen vlastní rodině.“

„V tom případě nevím, v čem je problém,“ pokrčil Zloduch rameny.

No, i kdyby pominula svého otce, viděla jich Evie pořád dost a dost.

„Co by ta práce pro vás všechno zahrnovala?“ zeptala se a zírala na jeho ruku zároveň jako na záchranné lano a rozsudek smrti. „Nemám zájem ubližovat lidem ani vám v něčem takovém pomáhat. A taky nebudu jednou z vašich... ehm, přítelkyň.“

Zloduch nechal ruku zase klesnout a povytáhl koutky nahoru, skoro jako by se snažil... usmát? „Vy nejste zrovna typ ženy, kterou bych si vzal do postele.“

Evie zahořela tvář a ani bolest v rameni se nevyrovnala tomu, jak ji u srdce pálilo jeho odmítnutí, což bylo směšné, protože ona určitě neprahla po tom, aby po ní toužil zrovna tenhle týpek, jenže... v sobě přece jen probohy měla trochu hrdosti.

Zloduch znovu natáhl ruku a jeho krásná tvář se proměnila v neproniknutelnou zeď bez emocí. Jen okolo očí ještě setrvalo něco měkkého a přátelského, když řekl: „Budu k vám upřímný. Nebudu vás k ničemu nutit, ale teď víte, kde leží můj Hrad hrůzy, jak jste ho výmluvně nazvala. A taky jste poznala, že mi dokáže ublížit čepel. Vaším největším proviněním ovšem je, že jste viděla moji tvář.“

Zamračil se na kudrnatý pramen vlasů, který jí spočíval na čele. Asi vypadala dost hrozně, když se prohnala lesem jako nějaký zločinec.

„Představujete tedy jistou komplikaci a já nemám čas dovolit Taťáně se vám prohrabat v hlavě a vymazat všechny vzpomínky na dnešní den. Navíc si zrovna krvácím do oblíbené košile. Vy potřebujete práci a já jsem ochotný vám nabídnout velkorysé místo s ještě velkorysejším platem.“ Když se ani nepohnula, dodal: „A můžu vás ujistit, že nevinnému jsem nikdy nezkřivil ani vlásek.“

„Ale co moje vesnice?“ vyhrkla dřív, než si to stihla rozmyslet. „Co když vám budu muset pomoci uškodit někomu, koho znám?“

„To by bylo skutečně dost trapné,“ řekl bez jediného náznaku soucitu.

Měřila si ho přimhouřenýma očima, než povolil.

„*Vesničany* svých *skutečně* vražedných spádů ušetřím,“ řekl docela příjemným tónem. Přesto se Evie nemohla zbavit pocitu, že jeho slova znamenají víc, než by na první poslech hádala.

Nechtělo se jí věřit, že se nad jeho nabídkou vážně zamýšlí, ale z představy, že uživí rodinu, se jí divoce rozbušilo srdce. Než si vůbec stačila uvědomit, co dělá, podala mu ruku a on ji pevně sevřel.

Čekala, že bude mít studené dlaně, ale ucítila jen příjemné teplo. Z toho pocitu, když se jeho prsty obtočily kolem její ruky, byla jako omámená. „Tak dobrá, vaši nabídku tedy přijímám. Jaké zvrhlosti pro vás budu páchat, vážený vládce všeho zla?“

Aniž by odtáhl ruku nebo přerušil oční kontakt, se plnými rty spokojeně ušklíbl. „Gratuluji, Sageová. Ode dneška jste moje osobní asistentka.“ Potom pustil její ruku a odvrátil se, aby mohl pokračovat nahoru po schodišti. Nevystoupal ani tři schody, když se ohlédl zpět na Evie, která tam stála jako zkoprnělá. „A pokud mi nějak chcete říkat, tak mi úplně stačí oslovení *pane*.“

KAPITOLA I

EVIE

O pět měsíců později

Ze stropu zase visely useknuté hlavy.

Evie s povzdechem mávla na Marvina, když za sebou zavřela těžké dveře hradu a přešla hlavní síň. Klapot jejích nízkých podpatků se odrážel od kamenné podlahy v dokonalé souhře s tlukotem jejího splašeného srdce.

Zloduch měl dnes jednu ze svých nálad.

Jedna uťatá hlava byla normální. Naprosto běžný úkaz, na který si Evie ke své hrůze za dobu své služby tady už dávno zvykla. Teď se tu ale houpaly rovnou tři mužské obličejy s ústy otevřenými v němém výkřiku, jako by odešly z tohoto světa v naprostém děsu. A kdyby si je prohlédla blíž...

Uf. Jednomu chybělo oko.

Evie přelétla pohledem podlahu, než udělala další krok v zoufalé naději, že jí ztracená oční bulva nezačvachtá pod podpatkem jako před pár týdny, kdy se vypravila vyřídit vzkaz šéfovi do mučírny. Výkřik, který ze sebe vydala, sice nebyl hlasitější než pípnutí, ale kdyby se to náhodou stalo znovu, asi by už přece jen nedokázala zachovat klid. Ztracený prst z něčí nohy nebo ruky celkem snesla, ale oční bulvy měly pod podrážkou tendenci prskat a to byla i pro Evie hranice, za kterou se neohlala pouštět.

Popotáhla a šla dál. *A dobrá hranice, kdyby se mě někdo náhodou ptal.*

Jenže na tom stejně nesešlo. Ten druh hrůzy, s nímž každý den přišla do styku, ji nerozhodil tak, jak by měl. Od chvíle, kdy tu začala pracovat, se její potřeba normálnosti den po dni vytrácela a jí to ani nevadilo. „Normálnost“ byla pro ty, kteří neměli dost schopností přivést svou mysl až za její nedosažitelné hranice. Něco takového jí celé dětství opakovala máma a z nějakého důvodu to byla jediná rada, kterou Evie nedokázala ignorovat.

Bezťak se tomu nedalo nijak zabránit. Jednou už přece byla asistentkou Zloducha. Nad názvem své pozice se musela pousmát při představě, jak směšně by takový pracovní inzerát asi vypadal v novinách.

ORGANIZAČNÍ TALENT NUTNOSTÍ.

UCHAZEČ*KA MUSÍ S RADOSTÍ PRACOVAT V NOCI

A MILOVAT PSANÍ DLOUHÝCH DOKUMENTŮ.

MUSÍ TOLEROVAT, NEBO DOKONCE PODPOROVAT

ŽHÁŘSTVÍ, MUČENÍ, VRAŽDĚNÍ.

A NESMÍ JEČET POKAŽDÉ, KDYŽ SE NA PRACOVNÍM

STOLE OBJEVÍ NĚJAKÁ TA MRTVOLA.

Na šéfovu obranu musela ovšem říct, že něco podobného udělal jen jednou od chvíle, kdy pro něj začala pracovat. Když tehdy jako obvykle přišla včas do práce a zamířila na druhý konec kanceláře, ležela jí na stole mrtvola nějakého hromotluka. Celé jeho tělo pokrývaly sečné rány a chyběly mu kusy masa.

Než ho někdo zabil, určitě ho taky mučil – to bylo jasné, a šéf si hned usmyslel, že jí toho chudáka jen tak odhodí na její dokonale organizovaný a vyleštěný bílý pracovní stůl, který stál hned před jeho vlastní obrovskou chaotickou kanceláří. Evie nikdy nezapomněla, jak se Zloduch tvářil, když vešla dovnitř, uviděla mrtvolu a pak si všimla, jak se její chlebdárce ležérně opírá o rám dveří

své pracovní. Jen tam tak stál se založenýma rukama a sledoval ji pohledem ostrým jako břitva.

No jistě, pomyslela si Evie, zkusí mě.

Docela ale pomohlo, že se netvářil, jako by čekal, že v jeho testu neuspěje.

Už byla znepokojivě zvyklá na to, že se na ni *takhle* dívají lidé z vesnice, a tak si tento druh pohledů zaškatulkovala mezi věci, které ji nutily toužit spáchat nějaký násilný skutek.

Proto raději v duchu probírala všechny možné reakce, které by jí v té chvíli mohly nejlépe posloužit a umožnily by jí si i nadále udržet místo. Nakonec se rozhodla prostě být sama sebou.

Tedy – sama sebou se znetvořeným nebožtíkem na stole.

Zvedla oči k šéfovi a hned se jí sevřelo srdce z toho, jak intenzivně jí ten pohled oplatil. Jako by ji mlčky *nutil*, aby si to nepokazila, což přece nedávalo smysl. Možná mu jen bylo zle od žaludku – z toho ranního mučení a tak vůbec.

„Dobré ráno, šéfe. Mám tu toho pána nechat ležet a pracovat dál, nebo mi tím chcete jemně naznačit, že byste rád jeho mrtvolu přesunul na nějaké vhodnější místo?“ zeptala se Evie s přátelským úsměvem na tváři.

Zloduch jen povytáhl obočí, odtlačil se rukou od rámu dveří a připochoďoval ke stolu – a tělu.

Potlačila povzdech, když se Zloduchovi na stehnech natáhla černá kůže kalhot, jak se ohnul přes stůl, aby si nebožtíka přehodil přes rameno jako pytel brambor. Rozhodně tu nevzdychala proto, že měl tak krásná stehna. Jeho oči se ani na chvíli neodtrhly od těch jejích, když se narovnal a zamířil se svým nákladem k nejbližšímu oknu, odkud ho bez váhání vyhodil.

Evie se kousla do rtu, aby se hlasitě nezajíkla. Chtěla mu dokázat, že na tohle místo má. Kromě toho se jí tu ještě pořád dařilo o *mnoho* lépe než v předchozí práci.

Pořádně si lokla vzduchu a dál se Zloduchem udržovala oční kontakt, zatímco okatě ignorovala vlastní čerstvě probuzený zá-

jem o koženou módu a – což bylo ještě riskantnější – jeho stehna. „Velmi kreativní metoda odstranění, ehm, odpadu, pane... Mám vám skočit k Ewinovi pro trochu kotlíkového odvaru?“ Obr, který pracoval v kuchyni, vařil z kouzelných zrn každý den novou dávku hnědé tekutiny a servíroval k ní také čerstvé pečivo. Nikdy předtím o tom kouzelném nápoji neslyšela, ale zvyšoval produktivitu práce a zdálo se, že všechny dostával i do lepší nálady – mrtvoly nemrtvoly. Zloduch nadzvedl koutky a jeho tmavé oči se veesele roztančily. Zatím se tak úplně neusmíval, ale stačilo to na to, aby cítila Evie tlouct srdce až v uších.

„Ano, Sageová. Vy víte, jak ho mám rád.“

Od té doby už žádné nebožtíky na stole nenašla, což ovšem neznamenalo, že posledních pár měsíců nebylo náročných. Zloduch byl povětšinou pryč – asi terorizoval obyvatele nedalekého městečka. Evie raději nezajímalo, jak přesně to dělá, protože se na začátku více méně domluvili, že ze svých zločinů její vesnici vynechá. Nebo přinejmenším pochopila jeho neurčité zabručení jako souhlas. Přesto jí dnes ale něco říkalo, že i mrtvola na pracovním stole by byla zábavnější než nálada, v níž dnes šéfa zastihla.

Protože známky nezřízených stětí mohly znamenat jen jedno: jeden ze Zloduchových plánů se už potřetí za dva měsíce nevydařil.

Znovu si povzdychla a přišla blíž k nekonečnému točitému schodišti. Evie na něj chvilku zírала a sama sebe se ptala, proč tu ve stěnách vězí tolik magie, že se předměty samy hýbou a teplota zůstává vždycky v příjemných hodnotách, ale schody jsou pořád stejně... hrozné. Zavrtěla hlavou. Musí to napsat a vhodit do schránky návrhů.

Poznámka, abych na to později nezapomněla: navrhnout schránku návrhů.

Když jako každý den vykročila nahoru, raději se vyhnula dveřím, které se hned na prvním patře vynořily po její levici. Ty totiž vedly přímo do šéfových soukromých komnat.

Jen bohové věděli, co dělal v osobním křídle rozlehlého a rozhodně temného kamenného hradu.

Nemysli na jeho osobní život, Evie.

Další dobré pravidlo na seznam k těm, které si s železnou pravidelností psala už od prvního dne.

Nezkoušej šéfa rozesmát, Evie.

Nesahej mu na vlasy, Evie.

Záliba v mučení není atraktivní vlastnost, Evie.

Neříkej Edwinovi, že udělal ten svůj kotlíkový odvar příliš silný, Evie.

Ve druhém patře už těžce dýchala, když zahrula kolem svíčkami osvětleného zábradlí k dalšímu rameni schodiště. Lýtka ji už pod tlustou modrou sukni po kotníky začínala pěkně pálit.

Její kroky zastavila až ozvěna křiku z mučírny dole. Chvilku jen tak překvapeně mžourala a vrtěla hlavou, ale potom pokračovala dál.

Pokud odhlédla od šéfových očividně nekalých činů, musela uznat, že má divný a matoucí systém morálních pravidel, kterého se přísně držel. Zaprvé: nikdy nesměl ublížit nevinným. To Evie docela uklidnilo. Zlo jejího šéfa bylo totiž především mstivé. Také se jí líbilo, že jeho principy zahrnovaly i to, že přistupoval k ženám se stejnou úctou jako k mužům, což – zpětně vzato – nebylo zrovna mnoho. I tak tu ale aspoň byla nastavená stejná pravidla pro každého, což jinde neplatilo.

Než začala pracovat pro superpadoucha, dřela se celé dny u kováře Otta Warsena od nich z vesnice. Udržovala mu pořádek v náradí, podávala, co potřeboval, aby mohl dál nerušeně pracovat v kovárně... Bylo to celkem slušné zaměstnání a placené dost na to, aby si mohla dovolit žít churavého otce a zároveň chodit domů tak, aby stihla uvařit jemu i své mladší sestře večeři.

Slušné tedy aspoň *bylo* – než i to přestalo platit.

Evie si zajela prsty pod lněnou košili a bezděčně nahmatala ukrytou vystouplou, klikatou jizvu táhnoucí se podél ramene.

Kdyby ji tehdy poranila obyčejná čepel, rána by se pořádně zhojila, jenže ta bílá dýka byla prosycená nějakou magií, která jí teď žila pod kůží jako prokletí tak kruté, že kdykoli ucítila kdekoli v těle byť jen štipnutí bolesti, jizva se horce rozzářila. To byla docela otrava, protože zrovna Evie se neživé předměty připlétaly do cesty znepokojivě často.

Pokud se v okolí nacházelo něco, o co se dalo zakopnout, určitě si ji to našlo.

Ušklíbala se navzdory dalšímu ostrému, přerývanému nadechnutí a pustila se nahoru po poslední části schodiště. Zloduchovo doupě bylo veliké jako celá vesnice a on musel personál každý den tahat až do nejvyššího patra? Pohromo, tvé jméno je Zloduch! Přesto dál pokračovala za osobou, která změnila směr jejího života.

Zdálo se jí docela slabé, říkat svému šéfovi jen „osoba“, protože ten byl v mnoha ohledech přímo nadživotně velký, ale když teď byla zodpovědná za všechny jeho potřeby a přání, dost ho to v jejích očích polidštilo. Tajemný závoj, který ho halil v době, kdy tu začala pracovat, z něj už sklouzl a v Eviině mysli se ustálil daleko jasnější obraz.

Přesto se ještě měla hodně co učit a poznávat.

Třeba jaká tma číhá v jeho duši, když ho nutila useknout rovnou *tři hlavy* a zavěsit je k jejich úžasnému, zatracenému stropu.

Na nejvyšším schodu si otřela dlaní upocené čelo v tichém zoufalství nad tím, kolik času ráno zbytečně strávila tím, aby v práci vypadala reprezentativně. Nepotřebovala ani zrcadlo, aby poznala, že má rudé tváře a pramínky vlasů uvolněné ze spleteného copu se jí lepí na čelo. Když pochodovala rozlehlou síní, cítila kluzký pot mezi stehny.

V hlavě jí tančila svůdná myšlenka na volné kalhoty.

Šéf jí přece jasně řekl, že po svých zaměstnancích nežádá žádný zvláštní dress code, což znamenalo, že si Evie poprvé ve svém pracovním životě mohla obléct něco jiného než šaty tlumených,

nudných barev. Jenže se bála, že kdyby přišla v něčem tak skandálním jako v kalhotách, zbytečně by na sebe upozorňovala.

Žena? A má nohy? Nechte to vyubnovat!

Ne, ve vesničce už beztak budila dost pochybností jen svým „tajemným“ zaměstnáním, kam každý den mizela. Nejlépe bylo zapadnout do davu, aby nikoho nenapadlo uráčit se na ni podívat blíž.

Kdykoli se jí někdo zeptal, kde pracuje, nalhala mu, že dostala místo jako posluhovačka na velkém zámku ve vedlejší vesnici.

Nebyla to nakonec úplná lež, protože opravdu často po Zloduchovi uklízela nejružnější svinčík – jen byl prostě většinou trochu krvavý.

Když došla na konec chodby, zatáhla za pozlacený svícen hned u vitrážového okna a potom podstoupila. Cihlová stěna se pomalu odsunula a odhalila pohled na tajný taneční sál, který zároveň sloužil jako jejich pracovna. Vklouzla dovnitř přesně ve chvíli, kdy se stěna zase začala zavírat, a nabrala zhluboka vzduch do plic. Ve vzduchu visela čerstvá vůně pergamenu a inkoustu tak známá a konejšivá, že jí vždycky vykouzlila úsměv na rtech.

„Dobré ráno, Evangelino.“

A teď měla najednou pokažené ráno.

Po levé straně seděla uprostřed svého hloučku administrativních pracovníků Rebecka Erringová. Všichni teď přerušili práci a mžourali na Evie. Rebecka se jí zadívala do očí zpoza velkých kulatých brýlí. „Dobré ráno, Becky,“ pozdravila ji.

Rebecka si dlaní uhladila přední stranu šatů s límcem, které jí byly o dobrá dvě čísla větší. „Uvidíme,“ protáhla Becky, než šest párů očí pochopilo, že dnes se žádné krveprolití konat nebude, a pokojně se vrátilo k pergamenům.

Evie si musela upřímně přiznat, že Becky je docela pěkná. Ačkoli byla jen o dva roky starší než Evie, připadala si starší určitě o deset let – přinejmenším služebně.

Její lehce snědá kůže byla bez chybičky a ani kyselý úsměv na sevřených rtech neubíral jejím rysům nic na oslnivé kráse. Lícní

kosti stejně široké jako čelist lákaly oči k obdivování všech krás její tváře. Kdyby její osobnost odrážela aspoň špetičku té fyzické nádhery, byla by Becky tou nejužasnější osobou, kterou Evie znala.

Jenže bohužel – tahle holka se chovala naprosto odporně.

Evie se na ni sladce usmála a zastrčila si zbloudilý pramínek vlasů za ucho. „Máš dnes hodně práce?“

Ta druhá se zazubila tak přehnaně, že by tou vrstvou předstírání mohla vydláždit cestu do hradu. „Dneska jsem dorazila jako první, a tak mám náskok,“ zašvitořila, což v její řeči znamenalo něco jako: *Byla jsem tu dřív než ty, takže jsem lepší. Jen se podívej na moji děsivě dokonalou docházku.*

Evie raději upírala oči někam dopředu, aby si zabránila je protočit, a tlačila se dál hloučky lidí, které tu zběsilým tempem poletovaly po místnosti. Šéf od každého zaměstnance žádal efektivní práci, a tak se mu tu všichni snažili dokázat, jak jsou nenahraditelní.

Skrytý sál byl rozlehlý a otevřený a po celé jeho ploše stály stoly. Vitrážová okna s motivy nejrůznějších způsobů zla a muk se táhla pravidelně rozmístěná ve zdech z béžových cihel a dodávala celému prostoru příjemné teplé světlo. Pavučinami opředený lustr nad nimi se třpytil pod nápořem slunečních paprsků a připomínal Evie, že se pod krokviemi ještě pořád houpou ty useknuté hlavy. Vážně doufala, že řev dole v mučírně neznamenal, že se k nim přidá ještě nějaká další.

Do kobek se zatím podívala jen párkrát a nikdy se tam nezdržela dost na to, aby si ty hrůzné místnosti dostatečně prohlédla. Pár jiných zaměstnankyň už ale mělo tu čest, což potom probíraly v poněkud přecitlivělem rozhovoru u kuchyní.

„Páchne to tam po shnilém mase a zoufalství,“ prohlásila jedna z nich.

Evie se hned zeptala, jak takové zoufalství smrdí, ale ty holky ji ignorovaly a jen si šeptaly dál.

Dělat si nové kamarády Evie nikdy zrovna dvakrát nešlo.

Možná proto, že od chvíle, kdy jí jako malé holčičce zmizela máma, se naučila nechat sebou veškeré vážně věci prohnat jako velkou vlnu, aby se nikdy neusadily někde, kde by ji to mohlo bolet.

Chvilku si myslela, že by jí tohle nové zaměstnání mohlo přidat na vážnosti a lidé by ji mohli vnímat jako sofistickou světačku. Jenže i přes všechny důvody, kvůli nimž by se mohla stát temnou a hrozivou figurou, zůstala Evie přesně taková jako vždycky: nezlomná optimistka. Což zrovna v kanceláři Zloducha nebylo zrovna to nejlepší. Jistě, nechtěla být skutečně zlá, ale když strávíte celý život snahou vidět jen sluníčko, nakonec začnete toužit po dešti.

V těch nejskrytějších chvílích si říkala, jaké by asi bylo se už nikdy neusmát a šířit kolem sebe strach jako její šéf. Jenže Evie Sageová měla ke zlodušce daleko a kdokoli by jen naznačil opak, by sklidil výsměch přímo do tváře.

Jistě. Copak to někoho překvapovalo, když se pořád dál přátelsky zubila a vesele snášela, co dostala naloženo? Tátovi nabulíkovala nějakou lež stejně jako zbytku vesnice a nechala jeho i mladší sestru Lyssu žít v nevědomosti o tom, kam přesně každý den odchází. Vlastně to bylo jen pro jejich vlastní dobro. Otec si beztak dělal pořád starosti a vyčítal si, jaká břemena na bedra svých dcer naložil, když zůstal nemohoucí a neschopný práce. Nakazil se totiž záhadnou nemocí, která sužovala jejich království už celých deset let.

Choroba útočila, jak se jí zrovna zlíbilo, a zdálo se, že si své oběti vybírá naprosto náhodně. Ty šťastnější na ni zemřely rychle, jiné zase jen oslabilo natolik, že se nemohly ani zvednout z postele, a tak jim tiše kradla životy jako ten nejhorší zloděj.

Otec tou nemocí trpěl už tak dlouho, že ji i Lyssu léčitel ujišťoval, že na ni nezemře – aspoň zatím. Jenže byl většinu času příliš slabý na to, aby vykonával svoji původní profesi.

Naštěstí byl dřív řezníkem, což pro Evie znamenalo hotové požehnání – vyrostla s pohledem na krev a mrtvá zvířecí těla a přesně takové řemeslo se teď stalo její novou profesí, i když musela přiznat, že vidět mrtvolu němých tváří bylo přece jen něco jiného než se muset dívat na zabitě chlapy.

Když se posadila ke stolu a jako každý den začala procházet účetní knihy a počítat výdaje a příjmy, připomněla si, že dneska tu má aspoň čisto a uklizeno. Pracovala sotva hodinku, když něco narazilo do stěny za ní. Evie poplašeně vyskočila ze židle a přistála s trapnou, tupou ránou zadkem na podlaze. Rukama navíc za letu zavadila o papíry, takže se kolem ní rozletěla celá hodina strávená rovnáním účtenek jako sněhové vločky.

Jako amatér, Evie.

Věděla, že sedí nebezpečně blízko šéfovy kanceláře, a tak si musela neustále dávat pozor.

Sledovala, jak se jí poslední list papíru plavně snesl na prsa a zatím se ani neobtěžovala sebrat sebe ani svoji práci. Něco nebo někdo určitě tvrdě přistál na stěně za ní... Další rána a pak ještě dvě tišší bouchnutí následované zvukem tříštícího se skla.

A tohle byl ten zarámovaný obrázek, který jsem teprve minulý týden znovu pověsila.

Ještě na zemi a s trapným pocitem se Evie otočila, aby na kolenou posbírala rozházené dokumenty. „Auvajs,“ zamumlala a tiše si promnula sedací sval.

Jenže mohla stejně tak dobře řvát na celé kolo, protože se černé dveře Zloduchovy pracovny stejně rozletěly, až se roztrásky zdi a ostatní personál poplašeně ztuhnul. Evie pomalu zvedla oči od papírů v ruce. Nejdřív zachytila špičku vyleštěné černé boty, než pokračovala zrakem nahoru. Tmavé kalhoty asi měly být spíš volné, jenže Zloduchovi obepínaly vypracovaná stehna, která přecházela v ohromující trup.

Její zrak raději přeskočil volné věčko výstřihu naducané černé košile, které odhalovalo horní část Zloduchovy mužné hrudi.

I takhle pomačkaný vypadal tak přitažlivě, že to Evie rušilo od práce.

Když její pohled konečně dospěl až k jeho tváři, musela polknout vzdech a pohrbit ho někde, kde ho nikdy nikdo nenajde. Jenže – copak si mohla pomoci? Čelist měl tak ostře řezanou, že by ji mohl používat jako další ze svých zbraní, a tak silnou, že se z toho Evie někde uvnitř celá roztrásla.

Nedopusť, aby ses před ním klepala jako ratlík, Evie.

Vždycky si myslela, že nejhorší je pohled jeho očí tak znepokojivě černých, že člověka vtáhly dovnitř jako pavučina čekající, až vám polapí duši. Takové oči vás prosí, abyste se dívali jinam, jenže Evie jejich žádost ignorovala, protože byly jednoduše příliš krásné na to, aby odvrátila zrak.

A pak ta ústa...

Snad ta nejvýraznější část jeho tváře měnící se tak nepatrně, a přesto tak výmluvně, že si Evie v duchu začala dělat seznam nejruznějších drobných grimas. Teď měl například těsně sevřené rty. Když se mu znovu zadívala do očí, z výšky si ji měřil. Lehounce nakláněl hlavu a Evie se stáhl žaludek při pouhé představě, co si asi myslí, když ji tu vidí takhle na čtyřech, jako by si hrála na žabičku.

Je zmatený? Diví se? Zabije mě teď pro moji nešikovnost?

Jenže Zloduch pomalu pokrčil kolena, až se jí díval zpřímá do očí. Evie by se asi měla bát, ale strach se jaksi nedostavil, a tak se na chlápka, před nímž se třásl celé království, jen zářivě zazubila. „Dobré ráno, pane.“ Z šéfovy pracovny se ozval tlumený sten. Povytáhla tázavě obočí a naklonila hlavu, aby se podívala někam za něj. Potom dodala: „Dneska máte pořádné fofry, co?“

Šéf také zvedl obočí. „To tedy.“ Zavrtěl hlavou, jako by ho překvapila vlastní odpověď a začal s ní sbírat pohozené papíry. Ty potom odložil na Eviin stůl.

Evie se opřela o nohu, aby se postavila, ale hned se bolestně zašklebila, čímž si vysloužila káravý pohled od ztělesněného zla před sebou. Jeho koutky se protáhly dolů v nespokojeném zamra-

čení. Snad se na ni... nezlobil? Samozřejmě, že ano, když ho Evie svým pádem na zadnici vyrušila od práce.

Opřela se tedy jednou rukou o okraj stolu, aby se vytáhla nahoru, ale šéf ji popadl za zápěstí a sám zvedl dřív, než stihla protestovat. Ne že by se o to byla pokusila, když měla šanci, protože jeho ruce jí byly... moc příjemné.

Jakmile stála zase pevně na nohou, nechal své ruce okamžitě klesnout podél těla a sevřel je v pěst. Evie se do tváří hrnula horkost, když se rozpačitě snažila dívat na všechno možné, jen ne svému chleboďárce do tváře. Bála se totiž, aby v ní nezahlédla úšklebek nebo, což by bylo ještě horší, nezavadila pohledem o rozhalený výstřih jeho černé košile.

Ani nevěděla, z jakého tajemného důvodu začala její ústa produkovat takové množství slin.

Evangelino Celio Sageová, jestli sis pro svoje slintání vybrala právě tuto chvíli, už nikdy si nepřečteš ani jeden peprný románek!

Ten kousek holé kůže ji zaměstnal tak moc, že jí málem ušlo, jak si ji šéf měří. Ne jako bývalí zaměstnavatelé – daleko zkoumavěji. Jako by v ní hledal nějakou nesrovnalost.

„Jak jste spadla, Sageová?“ zeptal se s hebkou sofistikovností a melodickým přízvukem, který jen dodával jeho hlasu smyslné kouzlo.

„Zradila mě židle,“ odtušila suše Evie, „a můj zadek se pak velmi dobře seznámil s podlahou.“

Zloduch zvedl pobaveně koutky. Evie si najednou připadala, jako by objevila poklad. Otočila se, aby odložila zbytek papírů a ucítila další štípnutí bolesti v zádech. Zašklebila se.

Náznak úsměvu se mu vytratil ze rtů a Evie si v duchu vynadala, jak nešikovně ho zahrnala.

„Potřebujete si zajít k léčitelce?“ opřel se jednou rukou o stůl a naklonil tak, aby vyniklo jeho vypracované předloktí čouhající z vyhrnutého rukávu košile.

Hmmm... najednou měla v puse jako na poušti.

„Ale ne, pane. Nerada bych Taťánu tahala do své války se žid-
lí.“ Naklonila se blíž a gestem ruky mu naznačila, že mu chce
říct něco důvěrného. Zloduch se pootočil, aby jí nabídl své ucho
a Evie jen zahнала své překvapení nad tím, jak ochotně toleruje
její praštěné kousky. „Bude lepší, když to zůstane mezi námi – co
kdyby si ta židle zavolala na pomoc ostatní a způsobila vzpouru?“

A pak šéf udělal něco, co z Evie málem vyhnalo smrtelnou
duši – *zasmál se*. I když to spíš vypadalo, jako by si zakašlal do
dlaně.

Rukou si zakrýval ústa v jasném pokusu zamaskovat úsměv,
který se mu za nic na světě nedařilo zaplašit ze rtů.

„Vždyť to nebylo ani legrační,“ zamumlala si Evie šokovaně
pod nos.

Pozorné oči ostatních zaměstnanců je ale rychle donutily
zpozornět a postavit se rovně jako svíčky. Než se šéf otočil, aby
všechny zpražil varovným pohledem, dav se raději rozutekl jako
hlouček mravenců před blížící se botou.

Samozřejmě až na Becky, která na ně z druhé strany místnosti
dál upírala svůj ostříží zrak.

„Jen za tou léčitelkou skočte, Sageová. Máme před sebou velký
týden a já si nemůžu dovolit, abyste mi tu umřela.“

„Nemyslím, že by někdo někdy umřel na modřinu na zadku,
pane.“

Jeho oči se zatvrdily a jeho rty ztuhly ve známém výrazu, kte-
rý Evie prozradil, že tentokrát zašla příliš daleko.

Malinko ucouvla.

„Ale rozhodně nechci být první, takže... takže se tam hned
vypravím.“ Obešla ho velkým obloukem a minula jeho kance-
lář. Uvnitř zahlédla vyzáblého chlápka přišpendleného k podlaze
cihlou, která se uvolnila ze stěny. Bezpochyby tehdy, když jím
o tu zeď šéf mrštil.

Na okraji Zloduchova stolu trůnil žabák Kingsley jako vždycky
v posledních měsících a zíral na ni bez jediného mrknutí velkýma,

vytřeštěnýma očima. Potom zvedl blanitou nožkou jednu ze svých dorozumívacích cedulek. Červenou křídou na ní stálo: AU!

Evie si přítomnost toho tvorečka zamilovala. Většinou tu jen tak seděl, pozoroval dění kolem a občas nabídl dobrou radu na kousku břidlice, kterou mu dal šéf na psaní. Miniaturní zlatá korunka mu vždycky hrdě seděla na slizké hlavě, rovná jako svíčka.

To teda fakt au, naznačila Evie Kingsleymu bezhlasně, než obrátila svou pozornost k tomu polámanému nešťastníkovi na zemi.

Pokusila se v sobě vykresat jiskřičku soucitu s trpící osobou, jenže se tu těch mužů střídalo tolik, že si lítost schovávala pro ty, kteří si ji skutečně zasloužili.

Chlapík připomínající lasičku, kterého minulý týden docela jistě nachytala, jak u nich ve vesnici hází kameny po hejnu kachen, rozhodně nebyl jeden z těch vyvolených. Na rtech se jí usadil úsměv při představě, že šéf z něj jistě nechce vymlátit duši jen kvůli cti několika opeřenců. Přesto ale její mysl trvala na tom, že ačkoli její zaměstnavatel nebránil kachny záměrně, vlastně to dělal aspoň přeneseně.

A to jí z nějakého důvodu přišlo neskutečně roztomilé.

Silou vůle si srovnala úsměv do chladnějšího neutrálního výrazu a pokračovala dál krátkou chodbou vedoucí na marodku. Kvůli modřině. Na zadnici.

Než si stačila zabořit hlavu do dlaní při pomyšlení na to, jak příšerné dnes měla ráno, vzpomněla si, jak si k ní šéf přiklekl, jak jí podal rozházené dokumenty... Na kousek odhalené hrudi, *na jeho smích...*

Možná, že začátek dne přece jen nebyl tak úplně katastrofální.

Samozřejmě ještě netušila, jak bude reagovat, až se vrátí ke stolu a oznámí mu, že v účetních knihách našla jistou nesrovnalost. Ještě o Zloduchovi sice nevěděla všechno, ale jedním si byla jistá: její zaměstnavatel nenáviděl nepořádek v záznamech stejně jako Evie vydloubnuté oční bulvy na podlaze.

KAPITOLA 2

EVIE

„Ohni se.“

Evie se ani nepohnula. „Nechceš mě nejdřív pozvat na večeři nebo tak něco?“ Ve skutečnosti by ji ale ani jídlo v té nejlepší krčmě nedonutilo před léčitelkou obnažit zadek. Magie snad fungovala i přes látku sukně? Stačilo si to říct v hlavě a třeba by se to splnilo?

Seděla na vyšetřovacím stole a potlačila bolestný škleb, kdykoli se zavrtěla, zatímco zírala léčitelce zpříma do očí a odmítala být jen mrknout. Tuhle hru na silnějšího nehodlala jen tak projet.

Od té doby, co ji Evie poznala, neminul jediný den, aby na sobě Taťána neměla aspoň jednu růžovou věc. Dnes se ta křehká barva objevila ve formě mrňavých mašliček připnutých v jejích krásných vlasech, takže teď vypadala mladší než sedmadvacet. Přesto zůstávala tvrdým soupeřem. Pozvedla na Evie rozhodnutou se ani nepohnout tmavé obočí.

„No tak, Táňo,“ usmívala se na ni Evie prosebně. „Dneska už jsem si vybrala ponížení za celý den a obávám se, že kdybych ti tu ještě měla ukazovat zadek, bylo by to prostě moc.“

Taťána si tedy nakonec s povzdychem zastrčila tmavý cůpek za ucho, přimhouřila velké hnědé oči a její dlaň se rozzářila teplým žlutým světlem.

Díky bohům!